

Arrest

nr. 145 223 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, als wettelijk vertegenwoordiger van zij hierboven vermelde minderjarige kinderen, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VANWELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 maart 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 7 februari 2012 beslist de gemachtigde dat deze aanvraag onontvankelijk is. De gemachtigde geeft de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.03.2010 werd ingediend door:

M. K., S. (R.R.: xxx)
(voorheen gekend als S., T.)
geboren te Erbed op (...)1977
en kinderen K. M. A., Y.
geboren op (...)2001
en K. M. A., A.
geboren op (...)2003
nationaliteit: Onbepaald
adres: (...) 1030 SCHAARBEEK

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2008 in België verblijft, geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zou zijn, Franse taallessen heeft gevolgd, een vaste woonplaats heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en daarvan getuigenverklaringen zou kunnen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg een eerste keer onder de naam S., T. asiel in België aan, dit op 08.08.2008. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 16.12.2008 met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ze betekende op 20.02.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten, maar verbleef echter tot haar tweede asielaanvraag illegaal in België.

Een tweede asielaanvraag werd ingediend op 20.03.2009, ditmaal onder de naam M. K., S.. Ook deze asielaanvraag werd afgesloten op 21.06.2010 met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 27.07.2010. Zij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer 4 maanden voor de eerste en ongeveer 1 jaar en 3 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 26.02.2010 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 20.03.2009 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 21.06.2010.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 20.07.2010. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie en/of de documenten die werden afgegeven op het ogenblik dat belanghebbende zich vluchteling verklaarde dienen te worden ingetrokken. (...)

en

“(...) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (1)(2)

wordt aan M. K. S.

geboren te Erbed / Jordanië op (...)1977 van Onbepaalde nationaliteit

te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Franto-ijk, Griekenland Hongarije, IJsland Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2 van de Wet van 15 december).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 21.06.2010.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 20.07.2010. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift als volgt:

“(...) Les requérants prennent un moyen unique tiré de :

- La violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

- La violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

- La violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;

- La violation des principes de bonne administration et, plus particulièrement, du principe de légitime confiance, des principes d'égalité et de non-discrimination ;

En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la demande d'autorisation de séjour des requérants est jugée irrecevable au motif que « les critères de l'instruction (du 19 juillet 2009) ne sont plus d'application » dès lors que «cette instruction a été annulée par le Conseil d'Etat » (traduction libre);

Alors que,

Première branche

En décidant de ne pas appliquer les critères de l'Instruction, la partie adverse traite différemment des personnes placées dans une situation identique ;

En effet, postérieurement à la date à laquelle a été prise la décision entreprise, la partie adverse a fait application des critères de l'Instruction précitée ;

Ainsi le requérant produit-il la copie de deux courriers (pièce 3) adressés par la partie adverse à des étrangers « candidats » à la régularisation, en application de la procédure explicitée en page 7 du document rédigé par la partie adverse et intitulé Précisions relatives à l'application de l'instruction du 19 juillet 2009 concernant l'application de l'ancien article 9, alinéa 3 et de l'article 9bis de la loi sur les étrangers (pièce 4) ;

Il est incontestable que ces courriers ont été adressés par l'Office des Etrangers en application de l'Instruction gouvernementale du 19 juillet 2009 ; observons d'ailleurs que ces courriers visent explicitement l'Arrêté Royal du 7 octobre 2009 portant des dispositions particulières relatives à l'occupation de certaines catégories de travailleurs étrangers, Arrêté royal dont le préambule se lit comme suit :

« Considérant que, le 18 juillet 2009, le Gouvernement fédéral est arrivé à un accord visant à régulariser la situation de séjour de certaines catégories d'étrangers;

Considérant que le Gouvernement fédéral a donné le 19 juillet 2009 à cette fin une "Instruction" relative à l'application de l'article 9bis et 9, alinéa 3, ancien, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;

Considérant que cette instruction vise à régulariser la situation de séjour de certains étrangers dont ceux qui, entre autres conditions, obtiennent un permis de travail B, délivré par l'autorité fédérée compétente;

Considérant que le Gouvernement fédéral a décidé de mettre en oeuvre une politique de régularisation pendant une période de trois mois à compter du 15 septembre 2009 jusqu'au 15 décembre 2009;

Considérant que la mise en oeuvre effective de cette politique de régularisation nécessite une modification de la réglementation relative à l'occupation des travailleurs étrangers afin de permettre aux autorités compétentes pour l'octroi des autorisations de séjour et la délivrance des permis de travail B d'agir dans un cadre légal clair et précis;

Considérant qu'une telle modification répond, également, à l'obligation de transparence et de sécurité juridique due à l'égard des travailleurs étrangers concernés et de leurs employeurs; qu'ils doivent être informés pleinement et rapidement des démarches à accomplir afin de bénéficier en toute égalité de la politique de régularisation décidée par le Gouvernement fédéral; »

(souligné par le requérant)

Dès l'instant où les requérants exposaient dans leur demande réunir les critères de l'Instruction précitée du 19 juillet 2009 et en revendiquer le bénéfice, leur situation est, de ce point de vue, parfaitement comparable à celle des étrangers s'étant vu adresser les courriers précités (sans qu'il ne soit à ce stade nécessaire de se poser la question de savoir si les critères de cette Instruction étaient ou non réunis, dans le chef des requérants) ;

Il en découle qu'à peine de violer les principes d'égalité et de non-discrimination ainsi que le principe de légitime confiance et de sécurité juridique, la partie adverse ne pouvait considérer ne pas devoir appliquer à la requérante les critères de l'Instruction précitée, au motif que cette Instruction a été annulée ; à tout le moins la décision entreprise n'est-elle pas adéquatement motivée en ce que la partie adverse n'expose pas les raisons justifiant cette différence de traitement manifeste ;

Deuxième branche

Si l'Instruction gouvernementale du 19/07/2009 a effectivement été annulée, il n'en demeure pas moins que suite à cette annulation, la partie adverse « s'est engagé(e) publiquement à continuer à appliquer les critères tels que décrits dans l'instruction du 19.07.2009 en vertu de son pouvoir discrétionnaire » ;

C'est d'ailleurs ce que la partie adverse exposait dans sa décision du 12 mai 2011, rejetant la première demande introduite par le requérant en date du 7 mai 2009 ;

Votre Conseil a déjà jugé que cet engagement à continuer à appliquer les critères de l'Instruction malgré l'annulation de celle-ci « constitue une nouvelle directive que s'est imposée l'administration dans le cadre de l'exercice de son pouvoir discrétionnaire » (CCE, arrêt n°53.511 du 21 décembre 2010) ;

Or, la décision querellée est prise en contradiction avec cet engagement sans que ne soient exprimés les motifs justifiant qu'il en soit ainsi dans le cas d'espèce ;

La décision entreprise n'est pas valablement motivée et est prise en violation des principes de bonne administration et, plus particulièrement, du principe de la légitime confiance due aux administrés ;

Troisième branche

L'Instruction gouvernementale du 19/07/2009 comportait l'énoncé de situations jugées « humanitaires urgentes » par la partie adverse, situations définies par celle-ci comme étant celles dans lesquelles « l'éloignement du demandeur serait contraire aux traités internationaux relatifs aux droits de l'homme, notamment la Convention Internationale des Droits de l'Enfant et la CEDH » ;

Il doit être admis que l'annulation du texte de l'Instruction par le Conseil d'Etat n'a, aux yeux de la partie adverse, pas pu faire perdre à ces situations le caractère « humanitaire urgent » qu'elle avait déclaré y attacher, caractère humanitaire urgent rendant un retour des étrangers concernés dans leur pays d'origine impossible, parce qu'entraînant une violation des articles 3 ou 8 de la CEDH ;»

En ce sens, relevons que le Conseil d'Etat a déjà pu estimer, à l'encontre de simples déclarations faites par la partie adverse quant à l'application de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 : « La partie adverse ne nie pas l'existence de la déclaration ministérielle, ni ne conteste sa teneur, mais se borne à dire qu'elle n'a pas le caractère d'une norme de droit, même si elle peut induire le citoyen en erreur quant à sa propre nature. Une telle institutionnalisation de l'arbitraire administratif est évidemment inadmissible et les moyens sont sérieux en tant qu'ils invoquent l'arbitraire et l'insécurité juridique, cette dernière admise à mots couverts par la décision querellée ».

Demeurent donc ces prises de position quant à la manière dont se caractérise la situation des étrangers qui, à l'instar de la requérante, se trouvent en Belgique depuis plusieurs années et peuvent s'y prévaloir d'un ancrage local durable ;

A peine de violer les principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, les principes de sécurité juridique et de légitime confiance et de ne pas adéquatement motiver sa décision, la partie adverse ne pouvait, au seul motif que le texte de l'Instruction gouvernementale du 19 juillet 2009 a été annulé, considérer que les critères de ce document « ne sont plus d'application » ;

Les requérants font par ailleurs observer que l'arrêt du Conseil d'Etat n°215.571 rendu le 5 octobre 2011, cité par la partie adverse dans sa décision, n'énervé pas la pertinence de son raisonnement ; Il importe en effet de constater que dans l'espèce ayant donné lieu à cet arrêt, la partie requérante ne prétendait pas réunir les conditions de l'Instruction gouvernementale du 19/07/2009 et que ce que le Conseil d'Etat a sanctionné, c'est le fait pour la partie adverse de s'être estimée liée par les termes de l'Instruction annulée et d'avoir, en conséquence, rejeté la demande d'autorisation de séjour en raison du fait que la condition de durée du séjour visée par ce texte n'était pas rencontrée ;

Telle n'est absolument pas la situation des requérant qui, pour leur part, estiment réunir les conditions du critère 2.8B de l'Instruction ;

S'il est donc acquis (depuis l'arrêt 215.571 précité) que la partie adverse ne peut rejeter une demande d'autorisation de séjour au seul motif que les conditions de l'Instruction ne seraient pas réunies (à peine pour la partie adverse d'ajouter à la loi), le Conseil d'Etat n'a à ce stade nullement considéré que, du fait de son annulation, la partie adverse pouvait ne tenir aucun compte de ce document ; (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn. *In casu* geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Waar de verzoekende partijen het vertrouwensbeginsel geschonden achten, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partijen er mochten van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel en artikel 10 van de Grondwet geschonden zijn. De verzoekende partijen gaan immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Ten overvloede, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten dat zij zich in exact dezelfde omstandigheden bevinden als de situaties waarnaar zij verwijzen.

De verzoekende partijen betogen als volgt in het derde onderdeel van hun middel: *“Il doit être admis que l’annulation du texte de l’Instruction par le Conseil d’Etat n’a, aux yeux de la partie adverse, pas pu faire perdre à ces situations le caractère « humanitaire urgent » qu’elle avait déclaré y attacher, caractère humanitaire urgent rendant un retour des étrangers concernés dans leur pays d’origine impossible, parce qu’entraînant une violation des articles 3 ou 8 de la CEDH”, en “A peine de violer les principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, les principes de sécurité juridique et de légitime confiance et de ne pas adéquatement motiver sa décision, la partie adverse ne pouvait, au seul motif que le texte de l’Instruction gouvernementale du 19 juillet 2009 a été annulé, considérer que les critères de ce document « ne sont plus d’application »”.* De Raad stelt vooreerst vast dat de eerste bestreden beslissing verschillende motieven bevat, en niet enkel gebaseerd is op het argument dat de ingeroepen instructie niet van toepassing zou zijn. In die zin mist dit onderdeel feitelijke grondslag. Bovendien betwisten de verzoekende partijen geen van de overige motieven van de eerste bestreden beslissing, waardoor deze blijven staan. De verzoekende partijen hebben het verder over een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), maar gaan op deze opgeworpen schending niet op concrete wijze in. Het blijft bij een loutere bewering die zij niet aannemelijk maken.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten in het geheel niet betwisten. Deze bestreden beslissing blijft dus staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt. Evenmin hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze zouden zijn genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC